

Skarga wniesiona dnia 30 czerwca 2004 r. przez World Wide Fund for Nature European Policy Programme przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-264/04)

(2004/C 262/58)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 30 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przez World Wide Fund for Nature European Policy Programme, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez R. Haynes, Barrister, przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji Rady z dnia 30 kwietnia 2004 r. utrzymującej w mocy odmowę udostępnienia dokumentu uznanego za istotny dla żądania strony skarżącej.

Zarzuty i główne argumenty:

W piśmie z 23 lutego 2004 r. strona skarżąca wystąpiła do Rady na podstawie art. 6 rozporządzenia 1049/2001 (Dziennik Urzędowy WE L 145 z 31.5.2001, str. 43–48) ⁽¹⁾, z wnioskiem o udzielenie informacji w związku z dokumentem zatytułowanym „WTO – równowaga i handel po Cancun”, należącym do porządku dziennego spotkania zastępców przedstawicieli komitetu ds. artykułu 133 WE w dniu 19 grudnia 2003 r. W piśmie z 17 marca 2004 r. Rada wskazała, że stwierdziła istnienie noty Komisji, pozostającej w związku z wnioskiem strony skarżącej, dotyczącej szerokiego spektrum zagadnień dotyczących następstw konferencji w Cancun, której ujawnienia jednak odmówiła, uzasadniając odmowę sprzecznością ujawnienia z interesami handlowymi Unii Europejskiej i szkodliwością dla stosunków ekonomicznych z krajami trzecimi. Następnie Rada poinformowała stronę skarżącą, że ze spotkania zastępców przedstawicieli komitetu nie został sporządzony protokół.

Dnia 5 kwietnia 2004 r. strona skarżąca złożyła wniosek potwierdzający na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia 1049/2001. W zaskarżonej decyzji Rada utrzymała odmowę w mocy, przytaczając wyżej wymienione uzasadnienie.

W uzasadnieniu skargi o uchylenie zaskarżonej decyzji strona skarżąca podniosła, że Rada dokonała błędu w ocenie sensorywnego charakteru żądanych informacji, uchybiła obowiązkowi stosownego uzasadnienia odmowy, jak również dokonała błędnej wykładni zasady proporcjonalności dokonując oceny dopuszczalności częściowego ujawnienia dokumentu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Skarga wniesiona 1 lipca 2004 r. przez Bic Deutschland GmbH & Co OHG przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-270/04)

(2004/C 262/59)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 1 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga wniesiona przez spółkę Bic Deutschland GmbH & Co OHG z siedzibą w Eschborn (Niemcy), reprezentowaną przez Dominique Voillemot, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 3 maja 2004 r., na mocy której Komisja zażądała zapłaty grzywny nałożonej na spółkę Tipp-Ex decyzją z dnia 10 lipca 1987 r., zwiększonej o odsetki ostatecznie obliczone w dniu 28 maja 2004 r. i postanowiła o wykonaniu gwarancji bankowej przyznanej przez Deutschland Bank AG Frankfurt am Main;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Spółka skarżąca wstąpiła w prawa Tipp-Ex na skutek umowy sprzedaży, do której doszło 1 stycznia 1997 r. i następującej po niej wewnętrznej restrukturyzacji grupy BIC. Spółka Tipp-Ex była adresatem decyzji nr 87/406/EWG z dnia 10 lipca 1987 r., na mocy której Komisja nałożyła na nią grzywnę w wysokości 400 000 ECU za naruszenie wspólnotowych zasad konkurencji.

Tipp-Ex zaskarżyła tę decyzję i wniosła na rzecz Komisji gwarancję bankową na pierwsze wezwanie, która zabezpieczała zapłatę grzywny i odsetek w wysokości 8 %. Zgodnie z ustaloną w tym zakresie praktyką, gwarancja ta miała być zapłacona tylko na pisemne wezwanie Komisji z poświadczonym z zgodność z oryginałem odpisem wyroku Trybunału. 8 lutego 1990 r. ⁽¹⁾ Trybunał oddalił skargę Tipp-Ex i utrzymał w mocy decyzję z 10 lipca 1987 r.

Jednakże dopiero pismem z dnia 12 lutego 2004 r. Komisja zażądała od BIC zapłaty sumy 923.747, 94 euro obejmującej kwotę kary w wysokości 400 000 euro oraz dodatkowej kwoty tytułem odsetek (523.747,94 euro).

W konsekwencji wymiany pism pomiędzy skarżącą i Komisją, Komisja odrzuciła argumentację BIC w drodze zaskarżonej decyzji, powołując się między innymi na zasadę przedawnienia przewidzianą w art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2988/74 ⁽²⁾ i zażądała zapłaty ostatecznej kwoty grzywny (931.726,02 euro)

Na poparcie swoich roszczeń, skarżąca powołuje się na:

- naruszenie art. 4 ust 1 rozporządzenia nr 2988/74, cytowanego wyżej, który nie pozwala na wykonanie decyzji nakładającej grzywnę po upływie pięcioletniego terminu. Uważa w związku z tym, że bieg terminu przedawnienia nie uległ przerwaniu ani zawieszeniu.
- istnienie oczywistego błędu w ocenie dotyczącego mechanizmu działania gwarancji bankowej na pierwsze wezwanie. Skarżąca twierdzi w związku z tym, że, z jednej strony, przedłożenie takiej gwarancji nie stanowi zapłaty grzywny, a sam fakt posiadania gwarancji nie pociąga za sobą zobowiązania do zapłaty i że, z drugiej strony, do realizacji gwarancji bankowej wymagany jest środek egzekucyjny w znaczeniu rozporządzenia 2988/74. Zgodnie z treścią spornej gwarancji ten środek egzekucyjny polegałby na wyraźnym wezwaniu sformułowanym przez Komisję i skierowanym do Deutsche Bank listem poleconym, z załączeniem poświadczonego za zgodność z oryginałem odpisu wyroku Trybunału.

Skarżąca podnosi także naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i ponadto, ogólnej zasady prawa do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie.

(¹) Sprawa C-279/87 Tipp-Ex przeciwko Komisji (Rec., str. I-261).

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2988/74 z dnia 26 listopada 1974 r. dotyczące okresów przedawnień w postępowaniach i wykonywaniu sankcji zgodnie z regułami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej dotyczącymi transportu i konkurencji (Dz.U. L 319 z 29.11.1974, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 5 lipca 2004 r. przez Cytimo SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-271/04)

(2004/C 262/60)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 5 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Cytimo SA, z siedzibą w Brukseli, reprezentowaną przez Pierre'a Van Ommeslaghe i Isabelle Heenen, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że odpowiedzialność kontraktowa strony pozwanej powstała na skutek jej winy i zasądzenie od niej

na rzecz skarżącej kwoty 27.330.577,77 euro, na jaką szacuje się szkodę, powiększoną o odsetki ustawowe obowiązujące w Belgii (obecnie 7%), naliczane od momentu wniesienia skargi do chwili rzeczywistej zapłaty, przy czym zastrzega się możliwość zmiany tej wielkości w trakcie postępowania;

- ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia powyższego, stwierdzenie, że powstała odpowiedzialność Wspólnoty, reprezentowanej przez Komisję, i zasądzenie od Komisji kwoty 20.589.332,22 euro tytułem zadośćuczynienia za poniesioną szkodę, wraz z odsetkami za opóźnienie od tej sumy, naliczanymi od daty wydania orzeczenia do chwili rzeczywistej zapłaty, według stopy 6%; przy czym zastrzega się możliwość zmiany tej wielkości w trakcie postępowania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca twierdzi, że zawarła z Komisją umowę najmu, której przedmiotem jest nieruchomość na terenie Brukseli o powierzchni 16.954 m². Komisja wyraziła nawet swą zgodę, aby wynajmujący dokonał zamówienia na prace mające na celu urządzenie wnętrza, o które proszono.

Jednakże, jeszcze przed 1 listopada 2003 r., datą wejścia w życie umowy najmu, Komisja powiadomiła, że nie zamierza wchodzić w posiadanie przedmiotu najmu, ani wypłacić skarżącej odszkodowania za już zamówione prace.

Na poparcie swoich roszczeń, skarżąca podnosi, że:

- mimo, że umowa najmu nie została formalnie podpisana przez Komisję, wiąże ona strony, gdyż według prawa belgijskiego do zawarcia umowy dochodzi w momencie porozumienia stron, bez żadnych formalności;
- odpowiedzialność Komisji powstała w momencie odmowy wykonania postanowień umowy.

Skarżąca wnosi o rozwiązanie umowy z winy Komisji, na podstawie artykułu 1.184 belgijskiego kodeksu cywilnego i zasądzenie od Komisji odszkodowania za szkodę, jaką skarżąca poniosła w wyniku tego rozwiązania.

Ewentualnie, jeżeli Sąd nie uzna, że sporna umowa została zawarta, skarżąca podnosi, że Komisja popełniła culpa in contrahendo w związku z zerwaniem negocjacji. Skarżąca utrzymuje w związku z tym, że pozwana nie działała w dobrej wierze, zawodząc uzasadnione oczekiwania Cytimo w trakcie negocjacji w celu zawarcia umowy i skłaniając ją do przekonania, że umowa zostanie zawarta, aby później się wycofać nie informując lojalnie drugiej strony o zmianie swojego podejścia.